

Μακεδ. (Θεσσαλον.) κ. ἄ. 7) Ὁ τροχὸς τοῦ ὑδρομύλου Θράκ. (Λιμνίσκ. Μυριόφ.) Συνών. *φτερωτή*. 8) Τὰ ἱστία τοῦ ἀνεμομύλου Ἴων. (Καράμπ. Σμύρν.) 9) Ἐργαλεῖον τοῦ ἐλαιοτριβείου Ζάκ. 10) Ὁργανον τοῦ βυρσοδεφείου, διὰ τοῦ ὁποίου περιστρεφόμενον μετατίθενται τὰ ἐντὸς τῆς ἀσβέστου δέρματα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς λάκκου εἰς τὸν ἄλλον πολλαχ. 11) Δίκτυον θυλακοειδές, διὰ τοῦ ὁποίου ἀλιεύονται ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης παντὸς εἶδους θαλασσινὰ ΚΜπαστ. Ἀλιευτ. 99. 12) Κομβίον τῶν ἐσωρούχων ἀπὸ ὁστοῦν ἢ πάσταν Κεφαλλ.: *Ἐρραπα ᾿ς τὸ βρακὶ μὲ ἀνέμη*. || Φρ. *Ὅδες δὲν ἔχῃ λεφτά, παίζει μὲ ἀνέμη*. 13) Ὁ στῦλος ὁ ὁποῖος ὑψοῦται ἀπὸ τὸ *ταβάνι*, ἥτοι τὴν ὀροφήν, πρὸς τὴν κορυφαίαν δοκὸν τῆς στέγης ὁμοῦ μετὰ τῶν δευτερευόντων πλαγίων στύλων ἀπὸ τῆς αὐτῆς βάσεως καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν Πελοπν. (Μεσσ.)

άνεμι τό, (I) Πελοπν. (Λακων.) — ΔΣολωμ. 155

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄνεμος*.

Ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου, ἄνεμος ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ὅταν σὲ καλοθυμηθῶ, τρέμ' ἢ καρδιά μου, τρέμει ὡσὰν τὸ φυλλοκάλαμο ποῦ τὸ φυσῇ τ' ἀνέμι

Λακων. — Ποίημ.

Ἀλλὰ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, σὰν γὰ φυσοῦσε ἀνέμι, στρογγυλό, μέγα, λαγαρό, κοντὰ ᾿ς τὴν κόρη τρέμει ΔΣολωμ. ἔνθ' ἄν.

* **άνεμι** τό, (II) ἀνίμι Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄνέμη*.

Ἀνέμη 1, ὁ ἰδ.: *Πάει σὰν τὸ ἀνίμι τῆμ μαγκάρα* (ἐπὶ ἀνησυχῶν καὶ ἀεικινήτου. *μαγκάρα* = μάγισσα).

άνεμιζά ἢ, Κρήτ. (Κατσιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄνεμος*.

Θύελλα, καταιγίς: *Ὁ καιρὸς ἐκίνησε τὸ ἀνεμιᾶς*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἄνεμι κός*.

άνεμιδα ἢ, (I) Κύθηρ. Μέγαρ. Σαλαμ. ἀνιμίδα Β.Εὔβ. Θεσσ. Σάμ. ἀνεμία Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄνεμίδι* (II).

1) Λεπτοτάτη βροχὴ μόλις διακρινόμενη Σάμ.: Φρ. *Ἀνιμίδα νιρὸ δὲν ἔχον* (οὐδ' ἐλαχίστην ποσότητα). 2) Ὁ φλοιὸς τῶν κόκκων τῶν σιτηρῶν, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ λίκνισμα παρασύρεται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Θεσσ. Κύθηρ. Μέγαρ. Σαλαμ.: *Ἐλίχμισα τὸ γαρπὸ ἀπὸ τὴν ἀνεμιδα* Κύθηρ.

β) Μετων. ἐλαφρότατος, κουφότατος Β.Εὔβ.: *Αὐτὸς εἶναι ἀνεμιδα*. 3) Κόνις ἀνεγειρομένη κατὰ τὸ κτύπημα τοῦ ἀραβοσίτου εἰς τὸ ἀλώνιον Αἰτωλ. 4) Ἡ σομφὴ καὶ κούφη σταφὶς παρασυρομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐν καιρῷ τοῦ λικνίσματος Πελοπν. (Αἰγ.) 5) *Ἀνεμία* τοῦ *ῶνιοῦ* ἢ *ἀνεμία*, γυνὴ διαιτωμένη εἰς τὰ ὄρη, *βουνησία* Κάρπ.

άνεμιδα ἢ, (II) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀνιμίδα Πόντ. (Ζησιν. Ὁφ.) Στερελλ. (Λεβιάδ.) ἀλεμιδα Πόντ. (Ὁφ.) ἀλιμίδα Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄνέμη*. Τὸ *ἀνιμίδα* κατὰ προληπτικὴν ἀφομ.

Ἀνέμη 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: *Θέσο τὸ νῆμα ᾿ς σὴν ἀνιμίδα τῶναι κουβαράσο* (κουβάρισε) Ὁφ.

άνεμίδι τό, (I) Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *ἄνεμίδιον*.

Ἐλαφρὸς ἄνεμος: *Φύσηξε ἀνεμίδι ἀπὸ στερεῶς*. Συνών. *ἀεράκι*, *ἀνεμάκι* (I).

άνεμίδι τό, (II) Κεφαλλ. Μέγαρ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἄνεμίζω* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -*ίδι*, περὶ ἧς ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 359.

1) Κατὰ πληθ. *άνεμίδια*, τὰ περιβλήματα τῶν κόκκων τῶν σιτηρῶν ἢ τῶν ὀσπρίων τὰ παρασυρόμενα κατὰ τὸ λίκνισμα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Μέγαρ. — Λεξ. Δημητρ.: *Ἀνεμίδια τοῦ σιταριοῦ* Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ σομφὸς κόκκος δημητριακῶν ἢ σταφίδος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀπορριμμάτων, τὰ ὁποῖα μένουν ἐντὸς τοῦ κοσκίνου μετὰ τὸ λίκνισμα Κεφαλλ.

άνεμίδι τό, (III) *άνεμίδιν* Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) *άνεμίδι* Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Ἀλμαλ.) Ἰόνιοι Νῆσ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Γορτυν. Λάστ. Μεσσ. Ὀλυμπ. Σουδεν. Συκεῖα Κορινθ. Τρίκκ.) Πόντ. (Ἀμισ.) Προπ. (Κύζ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. *άνιμίδιν* Πόντ. (Οἶν.) *άνιμίδ'* Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἄνέμη*.

1) *Ἀνέμη 1*, ὁ ἰδ., Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Ἀλμαλ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Λάστ. Ὀλυμπ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἄσμ.

Τ' ἀνεμίδι σου ἀσημένιο κ' ἢ κλωνά σου εἶναι χρυσῇ Λεξ. Δημητρ.

Κόκκινη κλωνὰ δεμένη, | ᾿ς τ' ἀνεμίδι μπερδεμένη,

βάλ' τση κλότσο γὰ γυρίση, | παραμύθι ν' ἀρχινήση

(ἀρχὴ τῶν παραμυθίων) Ζάκ. 2) Τὸ ταλασιουργικὸν ὄργανον ροδάνη Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν. (Γορτυν. Κορινθ. Σουδεν.) Προπ. (Κύζ.)

άνεμιδιγαδίζω Πελοπν. (Αἰγ.) Σῦρ. *άνεμοδιγαδίζω* Θήρ. Τήλ. *άνεμογαδίζω* Πελοπν. (Λακων.) *ἀναμιδιγαδίζω* Πελοπν. *ἀναδιμιγαδίζω* Κρήτ. *ἀναδιμογαδίζω* Πελοπν. (Ἀργ.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. *ἄνεμίζω* καὶ *τυλιγαδίζω*.

Περιστρέφω τὴν ἀνέμην ἢ ἄλλο τι. Ἡ λ. μόνον εἰς καθαρογλωσσ.: *Μ' ἔβαλε ἡ μάγνα μου κι ἀνεμογάδισα, ἀνεμογάδισα, ἀνεμογάδισα* Λακων. *Ἀνασήκωσε τὴν πλάκα κι ἂν μ' εὔρης ἀποκάτω, ἀνεμιδιγαδισέ με, ἀνεμιγαδισέ με* Θήρ. Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγ. Ἀργ.) Σῦρ. Τήλ.

άνεμιδόχερο τό, Πελοπν. (Συκεῖα Κορινθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄνεμίδι* (III) καὶ *χέρι*.

Ἡ λαβὴ διὰ τῆς ὁποίας τίθεται εἰς κίνησιν ἢ ροδάνη.

άνεμίζω (I) σύνηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) *άνεμίζ-ζω* Καλαβρ. (Μπόβ.) *ἀνιμίζον* βόρ. ἰδιώμ. *νεμίζω* Ἀπουλ. (Καλημ.) Κρήτ. Κύπρ. (καὶ *άνεμίζω*) *νεμίτζω* Σύμ. *νομίζ-ζω* Σύμ.

Τὸ μεταγν. *ἄνεμίζω*. Ἄν καὶ ἀμάρτ. τὸ ρῆμα, πιθανώτατον ὅμως ὡς μαρτυρεῖ τὸ μέσ. *ἄνεμίζομαι* = κινουμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Α) Ἐνεργ. 1) Κάμνω ριπὰς ἀνέμου, ριπίζω, ἀναρριπίζω, οἶον τὴν πυρὰν πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): *Ἀνεμίζω τὴ φωτιά πολλαχ.* || Παροιμ.

Ἄλλος ἀνάφτει τὴ φωτιά κι ἄλλος τὴν ἀνεμίζει

(ἄλλος μὲν κάμνει ἀρχὴν τοῦ κακοῦ, ἄλλος δὲ ἐπιδεινώνει αὐτὸ) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 9,102. Συνών. *ἀναγκάζω* Α 6, *ἀναδεύω* Α 1 δ, *ἀναθάλλω* Β 1, *ἀνακαρώνω* (II) Β 1 β, *ἀνακατεύω* Α 1 β, *ἀνακατώνω* Α 1 β, *συνηταυλίζω*. 2) Ἐκθέτω εἰς τὸν ἄνεμον, ἀερίζω πολλαχ. καὶ Ἀπουλ.: *Ἀνέμισα τὰ στρώματα* Λεξ. Δημητρ. *Ἀνέμ'σα τὴ γάμαρα* Θράκ. (Σαρεκκλ.) || Φρ. *Ἀνιμίσκι τοῦ κιφάλι τ' (ἐπὶ τοῦ ὑπερηφανευομένου. Συνών. φρ. πῆρε ἀέρα τὸ κεφάλι του)* Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. *ἀερίζω* 1.

β) Πνέω, ἐπὶ ἀνέμου Ἀπουλ. (Καλημ.) Σίφν.: Ἐκεῖ π' ἀνέμιζε, φράττει Σίφν. || Ἄσμ.

Μάρτι ποῦ μαρτίζει | τσ' ἄ κοράσια σκανταλίζει,
γιατὶ καλοτσαίρι γρίζει | τσ' ὁ ἀγέρα κάου ἀνεμίζει

(ἄ=τὰ, κάου=κάτου) Καλημ. Συνών. φ υ σ ὦ. **3)** Καθαρίζω τὸν καρπὸν ἀπὸ τῶν ἀχύρων διὰ τῆς ριπῆς τοῦ ἀνέμου, λιχμῶ, ἐπὶ τῶν σιτηρῶν πολλαχ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.): Πιάνουμε καὶ τ' ἀνεμίζουμε τ' ἀστάχυα γιὰ τὰ φύγη τ' ἄχερο Κέρκ. Ἐν-ν' ἀνεμίσω τ' ἀλώνι μου Κύπρ. Εἰντ' ἀνεμίζεις τ'δεῖ χαμαί; αὐτόθ. **β)** Ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν, καθαρίζω τὸν συγκομισθέντα καρπὸν ἀπὸ τὰ φύλλα Λευκ.: Ἀνεμίζω τοῖς ἐλαίς. **γ)** Ἐπὶ τῆς σταφίδος, καθαρίζω τὸν καρπὸν ἀπὸ τοὺς μίσχους καὶ τὰ ἄλλα ἀπορρίμματα Ζάκ. Κεφαλλ. **4)** Ἀφίνω τι νὰ παρασυρῇ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, διασκορπίζω Κέρκ. Κύπρ. Παξ. — Γβλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 92: Ἐνέμισες τ' ἀλεύριν Κύπρ. || Ποίημ.

Λόξα, χρυσάφι, ἀγάπη, τί κι ἂν θησαυρίσῃ;
ἄνεμος θὰ τὰ πάρῃ καὶ θὰ τ' ἀνεμίση

Γβλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. Συνών. σ κ ο ρ π ί ζ ω. **5)** Κάμνω τι νὰ κυματίζει, νὰ σείεται ὡσεὶ ὑπὸ ριπῆς ἀνέμου, κινῶ, σείω τι πολλαχ.: Ἀνεμίζω τῇ βίτσα Πελοπν. (Λακων.) Ἄμα ἀνεμίσης τοῦ μουλαριοῦ τῇ βέργα, ἐκεῖνο τρέχει Θήρ. Ἀνέμιζε τὸ μαντήλι Λεξ. Δημητρ. Τὸ σιφουνικό ἀνεμίζει τὰ στάχυα καὶ πέρα δῶθε τὰ τινάζει ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 10. Ὁ ἐπιλοχίας ἀνέμιζε τὸ σκοινὶ αὐτόθ. σ. 13. Ἀνέμισε θηκάρι καὶ λεπίδι μαζί ἀπάνον ἀπ' τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυὸ χέρια Γβλαχογιάνν. Τὰ παληκάρι. 108. Ἀνέμιζε ἀπάνον κάτου τὸ σπαθὶ Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,228 Χούφτιασε τὸ σπαθὶ κι ἀφοῦ τ' ἀνέμισε καὶ τὸ παιξε λίγο, τὸ κατέβασε σὰν ἀστραπὴ ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,130. Ἐλύγαιε σὰν τὴν ὀχὰ τὸ κορμί του κ' ἐσήκωνε τὴ μαλλιάρη οὐρὰ πίσω, ὅπ' ἐπεφτε ἀνεμισμένη κι ἀστραφτερὴ σὰν καταρράχτης λαγκαδιᾶς (ἐνν. τὸ ἄλογο) αὐτόθ. 2,125 Ὀλοένα ἀραιὸ καὶ σπιθωτό, κατεβατὸ καὶ ἦσυχον... κι ἀνεμισμένο ἐπεφτε τὸ χιόνι ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 84 || Ποιήμ.

Καὶ σὰ φλάμπουρο 'ς τὸ χέρι ν' ἀνεμίσω
τὸ μαντήλι μου τὸ νεραϊδοραμμένο

ΚΠαλαμ. Βωμ. 78

Ἄν τὸν βλέπετε; σὰ Χάρως φθάνει
ἠγλ' ἀνεμίζοντας τὸ γιγατάνι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,95

Οἱ πέπλοι του ἀνεμίζονται ἀνεμοφουσκωμένοι

ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 40. Συνών. κ ι ν ὦ, σ ε ί ω. Καὶ ἀμτβ. κυματίζω, σείομαι ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,181: Ποιήμ.

Ἀστραψε ἀπ' ἄγρια χαρὰ τὸ μέτωπο τοῦ κλέφτη,
ἐβρόντησαν τὰ χαμμαλιά, ἀνέμισε ἡ φλοκκάτη.

β) Ἰπταμαι ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,241 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,31: Ποιήμ.

Κι ἀπλώνεις πῆχες τὰ φτερά καὶ πιθαμὲς τὰ νύχια
καὶ μέσ' 'ς τὰ σύγνεφα πετᾷς, μέσ' 'ς τὰ βουνὰ ἀνεμίζεις
ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν.

... 'Σ τὰ σύγνεφ' ἀνεμίζει

περήφανος σταυραετός, τὸν κόσμον φοβερίζει

κ' ἐγὼ τὸν βλέπω καὶ γελῶ, δὲν τοῦ φθονῶ τὴν τύχη

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. Συνών. π ε τ ὦ. **γ)** Μετακινεῖμαι, μετατοπίζομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Λεξ. Ἐλευθερουδ.: «Ἀνεμίζει τὸ πλοῖον» (ὅταν ἡγκυροβολημένον ὦν ἀναπρωρίζει κατὰ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου). Διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ μεταγν. ἀνεμίζομαι ἐν Κ. Δ. (Ἰακ. Ἐπιστ. 1,6) «ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ριπιζομένῳ». **6)** Ἐνεργ. καὶ μέσ. ὁσφραίνομαι (ἐκ μεταφ. τοῦ ρινηλάτου κυνός) Κρήτ.:

Ἐνεμίσανε οἱ γιούπιδες τὸ ψόφιο. Ποῦ τὸ 'νεμίσετε καὶ τὸ βοήκετε; || Ἄσμ.

Νὰ πὰ' νὰ φύγετε ἀποπὰ νὰ μὴ σᾶς ἀνεμίσουν

τ' ἀγὰ μου οἱ λαγωναρές, γιατί θὰ σᾶς ξεσκίσουν.

β) Ἐνεργ. καὶ μέσ. διαισθάνομαι, προαισθάνομαι Κρήτ. Σύμ.: Τὰ τζὰ 'νεμίζουν κακωσύνην Σύμ. Τὰ κατοίγια ἄμα παίζ-ζουν 'νομίζ-ζουν κακωσύνην αὐτόθ. Ἀνεμίζω τα 'γὼ τὰ κακὰ τῇ μοίρας μου Κρήτ. Ἐνέμιζά το 'γὼ πῶς ἤθελα τὸ πάθω αὐτόθ. **7)** Ἐνεργ. καὶ μέσ. εἰκάζω, συμπεραίνω Κρήτ.: Παροιμ. φρ. Ὁ κουφὸς δδε κλάση δὲ δὸ 'γροικᾷ, μόνον τ' ἀνεμίζει. **8)** Ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ Κρήτ.: Ἐνέμιζά το 'γὼ, μὰ ἦκανα πῶς δὲ δὸ καταλάβαινα. Συνών. κ α τ α λ α β α ῖ ν ω, ν ο ῖ ὠ θ ω.

Β) Μέσ. **1)** Πάσχω ἀπὸ ρευματισμοὺς Πόντ. (Οἶν.) Μετοχ. ἀνεμισμένος = προσβεβλημένος ὑπὸ ψύξεως, ἀσθενῶν ἐκ ψύξεως Εὔβ. (Αὐλωνάρι): Δὲ μοῦ μπορεῖ τὸ παιδί, εἶναι ἀνεμισμένο. Συνών. κ ρ υ ο λ ο γ η μ ἔ ν ο ς (ιδ. κ ρ υ ο λ ο γ ὶ ω), κ ρ υ ω μ ἔ ν ο ς (ιδ. κ ρ υ ὶ ω ν). **2)** Ἀποπέρδομαι ὑποκώφως, ἄνευ ψόφου Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἀ.): Παλ' σὺ ἀνεμίσκες καὶ βρόμι'σε; — Αὐτοναὶς ἀνεμίσκε, ὅχ' 'γὼ! Σαρεκκλ. || Παροιμ. φρ. Χωρὶς ἄνεμον ἀνεμίδεται (ἐπὶ πραγμάτων ἀκαίρων ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων ἐξ ἐλαχίστης ἀφορμῆς φλυαρούντων ἢ ὠφελουμένων) Κερασ. Συνών. ξ ε φ ο υ σ κ ῖ ζ ω.

ἀνεμίζω (II) Ἦπ. Κρήτ. Κῶς Μήλ. Ναύστ. Πελοπν. (Λάστ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀνεμίζον Εὔβ. (Κύμ.) ἀνιμίζον Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. ἀνεμίζω Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ ν έ μ η.

1) Μετβ. στρέφω τὴν ἀνέμην ἐκτυλίσσω τὸ νῆμα καὶ περιτυλίσσω αὐτὸ εἰς τὰ καλάμια ἢ μασούρια ἔνθ' ἀν.: Ἀνιμίζον τὸν νῆμα Μακεδ. Τοῦ νῆμα ἀνιμίζει (περιτυλίσσεται εἰς τὰ καλάμια) αὐτόθ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀ ν α κ υ - κ λ ῖ ζ ω **2.** Πβ. ἀ ν α χ ῦ ν ω **2.** Καὶ ἀμτβ. στρέφομαι, ἐπὶ τῆς ἀνέμης Θράκ. (Αἰν.): Ἄσμ.

Ἀκῶ μαγγάνια κι βρουντᾶν, ἀνέμεις κι ἀνιμίζουν.

2) Ὡς ὄρ. τῶν σχοινοπλόκων, τοποθετῶ τὸ νῆμα εἰς τὴν ἀνέμην καὶ περιστρέφω αὐτὴν Ναύστ.

ἀνεμικός ἐπίθ. πολλαχ. ἀνιμ'κός πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀνεμικὴ ἡ, Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Βλαστ. ἀνιμ'κὴ Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Γρεβεν. Καταφύγ. Κοζ. Σιάτ.) ἀνιμικεῖα Μακεδ. ἀνεμιτῶν Κύπρ. ἀνεμιτῶν Κύπρ. ἀνεμικὸν τό, Κάρπ. κ. ἀ. ἀνεμικὸ Ἀθῆν. Πελοπν. (Βούρ-βουρ. Ξηροχώρ.) κ. ἀ. ἀνιμ'κὸ Ἦπ. (Ζαγόρ. Κούρεντ. Παραμυθ. κ. ἀ.) Μακεδ. (Κοζ. Σισάν. κ. ἀ.) Στερελλ. (Ἀγρίν.) ἀνεμικὰ τά, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀ ν ε μ ι κ ὸ ς.

Α) Ἐπιθετικ. **1)** Ὁ προμηνύων ἄνεμον Ἦπ. (Πρέβ.): Φεγγάρι ἀνεμικὸ (τὸ ἔχον χρῶμα ἐρυθρὸν ὡς καὶ ἡ περὶ αὐτὸ ἄλως). Συνών. ἀ ε ρ ᾱ τ ο ς **1.** **2)** Ὁ κακῆς ποιότητος ἢ γενικώτερον κακὸς ἐπὶ πραγμάτων Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Σαμοθρ.: Δὲν εἶναι καλὸ, εἶναι ἀνιμ'κὸ Ἰμβρ. Μᾶς φέαν ἀνιμ'κὸ χαδάρ' Σαμοθρ. **β)** Κακός, μοχθηρός ἐπὶ ἀνθρώπου Ἰμβρ.: Γιὰ καλὸς εἶναι γιὰ ἀνιμ'κὸς ἐγὼ τοὺν θέλον.

3) Ὁ μικροῦ ἢ οὐδενὸς λόγου ἄξιος Θράκ. (Αἰν.) — Κορ. Ἰλ. Δ 46: Λόγια ἀνιμικὰ (συνών. φρ. λόγια τοῦ ἀέρος) Αἰν. Πράματα ἀνεμικὰ Κορ. ἔνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ.

β) Ὁ παρέργως γινόμενος, ὁ οὐχὶ συστηματικὸς Γβλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 53: Ἐχουν ἀνεμικὸ ντουφέκι καὶ βαροῦν τοὺς Τούρκους ὅπου τοὺς ἀντέσουν. **4)** Ὁ μὴ συμπε-
πισμένος, ἀσυμπίστος (ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ ἄνεμον, ἐπὶ

